

Kinderen

Ruud van der Heijden

Komponist

We werden als wolken, zo vluchtig en grijs,
door schade en schande, 'n tikkeltje wijs.
Veel dromen en plannen zijn niet ingevuld;
maar 't leven dat leerde ons geduld.

We zwoegden ons dagelijks brood bij elkaar.
'n Dankbaar karwei; maar ook dikwijls loodzwaar.
Trotseerden de kou en genoten de zon,
zovaak als maar eventjes kon.

We hebben ons kroost heel beschermd opgevoed.
Zoveel als maar kon voor gevaren behoed.
We voerden ze Brinta en melkchocola
en leerden ze lopen daarna.

We zaten vaak avond aan avond op wacht,
wat later soms wel 'ns tot diep in de nacht,
ons zorgen te maken om dochter of zoon
dat vonden ze heel doodgewoon.

Het grut dat werd groot, in 'n vloek en 'n zucht
en is op 'n morgen het huis uit gevluht.
Het liep zonder moeite het lot tegemoet,
zo hoort het en zo is het goed.

De kinderschaar heeft zich zelfstandig verklaard
en woont op zichzelf, zonder ons, uiteraard.
Het wil ons nu niet al te veel om zich heen.
Hoera, zeggen we, eindelijk alleen.